

Sygn. akt V CNP 78/15

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie ze skargi A. P.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie
z dnia 18 września 2013 r., sygn. akt VI Ca 701/13,
w sprawie z powództwa K. C.
przeciwko A. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 maja 2016 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Częstochowie zasądził od pozwanego A. P. na rzecz powoda K. C. kwotę 6 355,05 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 października 2011 r., a apelację pozwanego od tego wyroku Sąd Okręgowy w Częstochowie oddalił wyrokiem z dnia 18 września 2013 r. W skardze od tego prawomocnego wyroku Sądu drugiej instancji pozwany wniósł skargę o stwierdzenie jego niezgodności z prawem

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego wyroku sądu w zasadzie drugiej instancji, kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została

wyrządzona szkoda, a jego zmiana lub uchylenie w drodze innych środków prawnych, nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Zasadą jest, że prawomocność, tworzy nowy stan prawny pomiędzy stronami albo *erga omnes*, jak też sanuje wszelkie ewentualne naruszenia prawa; którymi orzeczenie ewentualnie jest dotknięte. Dlatego przy wykładni zawartego w art. 424¹ § 1 k.p.c. pojęcia „niezgodności z prawem” należy uwzględnić istotę i sens odpowiedzialności państwa przewidzianej w art. 417¹ § 2 k.c. w zw. z art. 77 Konstytucji oraz naturę władzy sądowniczej. Swoboda ocen sędziego wynika nie tylko z jej istoty, ale często z pojęć niedookreślonych, czy klauzul generalnych. W związku z tym w teorii prawa trafnie przyjmuje się dopuszczalność wyboru przez sędziego jednego z wariantowych rozwiązań.

Poza tym, treść orzeczenia zależy od wyników wykładni, które mogą być różne w zależności od przedmiotu i stosowanych jej metod. W związku z otwartością semantyczną języka, w tym także języka prawnego mogą mieć miejsce różne poprawne z punktu widzenia metod interpretacji. Z tych przyczyn tezę o istnieniu jedyne go trafne go orzeczenia należy odrzucić. Dlatego też trzeba uznać, że różnej treści orzeczenia wydane w podobnej sprawie mogą być „zgodne z prawem” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1991 r., III ARN 32/91, PUG 1992, nr 2-3, poz. 4).

Z tych wszystkich względów definicja bezprawności dotycząca art. 424¹ § 1 k.p.c. jest odmienna od tego ogólnego pojęcia funkcjonującego na gruncie prawa materialnego i procesowego. Prawomocne orzeczenie jest w tym znaczeniu niezgodne z prawem, gdy jest sprzeczne z niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35, z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 14 grudnia 2006 r., I BP 13/06, M. Pr. 2007, nr 5, poz. 253). Takie kryterium bezprawności należy brać pod uwagę przy ocenie przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.).

Brak podstaw do oceny, aby w sprawie w sposób wyżej zasygnalizowany doszło o naruszenia powołanych w skardze przepisów. Skarżący przeoczyli,

że legitymacja do dochodzenia naprawienia szkody z tytułu uszkodzenia rzeczy może przysługiwać także jej posiadaczowi, a nie tylko właścicielowi. Nie narusza więc prawa w wyżej zasygnalizowanym znaczeniu przyjęcie, że w chwili wytoczenia powództwa K. C. jako posiadacz naczepy był legitymowany do dochodzenia odszkodowania z tytułu jej uszkodzenia.

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁹ k.p.c.).

jw